Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător – Gandrabur Marcel

Dosarul: nr. 3r-779/25

2-25101794-02-3r-18122025

D E C I Z I E

04 mai 2026 mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componența:

Președintele completului, judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând, fără citarea părților, recursul declarat de Ochsner Nadejda,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 01 decembrie 2025,

emisă în ordine de contencios administrativ, la acțiunea înaintată de Ochsner Nadejda împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova, Comisia pentru Etică și Disciplină, terț avocatul Sorochin Iuri, cu privire la contestarea actului administrativ individual,

a c o n s t a t a t :

**Circumstanțele cauzei**

La 08 iulie 2025, Ochsner Nadejda a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova, Comisia pentru Etică și Disciplină, terț avocatul Sorochin Iuri solicitând:

- casarea/anularea integrală a deciziei din 02 iunie 2025 a Comisiei pentru Etică și Disciplină a Uniunii Avocaților;
- obligarea Uniunii Avocaților ca prin intermediul Comisiei pentru Etică și Disciplină să emită un act administrativ individual favorabil, prin care să dispună aplicarea sancțiunii disciplinare avocatului Sorochin Iuri, în vederea sancționării acestuia, conform art. 57 din Legea nr. 1260 din 19 iulie 2002 cu privire la avocatură, pentru comiterea abaterilor disciplinare raportate de către Ochsner Nadejda;

- încasarea sumei de 200 lei din contul Uniunii Avocaților a RM în beneficiul lui Ochsner Nadejda, cu titlu de cheltuieli de judecată suportate pentru achitarea taxei de timbru.

**Soluția instanței de fond**

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 01 decembrie 2025, acțiunea în ordine de contencios administrativ înaintată de Ochsner Nadejda a fost declarată inadmisibilă în temeiul prevederilor art.207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ.

**Solicitările din recurs**

La 08 decembrie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 242 Cod administrativ*), Ochsner Nadejda, a înaintat cerere de recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 01 decembrie 2025, solicitând anularea actului judecătoresc și restituirea cauzei spre examinare în instanța de fond.

În motivarea cererii de recurs s-a invocat că încheierea primei instanțe este neîntemeiată, emisă cu încălcarea și aplicarea eronată a normelor de drept material și cu aprecierea arbitrară de către instanță a probelor anexate la materialele cauzei.

Astfel, recurenta a menționat că la 11 martie 2025, în incinta Judecătoriei Hâncești sediul Ialoveni, avocatul Sorochin Iurie ar fi afirmat public că Ochsner Nadejda și-ar fi însușit prin înșelăciune sau furt suma de 1.500.000 euro de la soțul său, afirmații pe care recurenta le consideră false, calomnioase și lipsite de orice suport probator, fiind surprinse într-o înregistrare video.

În legătură cu aceste afirmații, recurenta a sesizat atât Comisia pentru etică și disciplină a Uniunii Avocaților, solicitând aplicarea sancțiunii disciplinare a retragerii licenței avocatului, cât și Inspectoratul de Poliție Ialoveni, solicitând atragerea acestuia la răspundere contravențională.

Deși Comisia, prin decizia din 02 iunie 2025, a respins plângerea, apreciind că declarațiile avocatului reprezentau opinii protejate de libertatea de exprimare și reținând, în mod eronat, că decizia poliției de neconstatare a unei contravenții ar fi rămas definitivă și necontestată, recurenta a susținut că această concluzie este contrară situației reale, întrucât decizia poliției fusese contestată în instanță și nu devenise definitivă.

Totodată, s-a invocat că prin conduita avocatului au fost încălcate normele Codului deontologic al avocatului și ale Legii cu privire la avocatură, precum și prezumția de nevinovăție, motiv pentru care s-a solicitat anularea deciziei Comisiei și obligarea acesteia să emită un act administrativ de sancționare disciplinară a avocatului.

Recurenta a mai susținut că prima instanță a declarat în mod neîntemeiat inadmisibilă acțiunea, fără a examina fondul cauzei și fără a ține seama de

completările formulate, prin care a invocat încălcarea dreptului la prezumția de nevinovăție și a dreptului la un proces echitabil, solicitând casarea încheierii de inadmisibilitate și trimiterea cauzei spre examinare în fond.

**Aprecierea instanței de recurs**

Verificând legalitatea încheierii judecătorești contestate, pe baza dosarului și a motivelor invocate în recurs, Completul de contencios administrativ statuează de a respinge cererea de recurs și a menținere încheierea instanței de fond, reieșind din considerentele ce succed.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul, iar conform alin. (2)-(4) al aceluiași articol, instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces. Decizia prin care se soluționează recursul împotriva încheierii judecătorești se motivează în scris. După finalizarea procedurii de soluționare a recursului împotriva încheierii judecătorești, dosarul judiciar se transmite instanței competente în termen de 3 zile.

Potrivit art. 241 alin. (1), (3) Cod administrativ, încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Din circumstanțele reflectate în acțiune s-a stabilit că la data de 11 martie 2025, înaintea unei ședințe de judecată desfășurate la Judecătoria Hâncești sediul Ialoveni, avocatul Sorochin Iuri ar fi făcut, în incinta instanței și în prezența mai multor persoane, afirmații potrivit cărora Ochsner Nadejda ar fi amăgit sau sustras de la soțul său suma de 1.500.000 euro, afirmații care au fost înregistrate video.

La data de 28 martie 2025, considerând că acestea sunt de natură să îi afecteze onoarea, demnitatea și reputația, Ochsner Nadejda a sesizat Comisia pentru Etică și Disciplină a Uniunii Avocaților, solicitând tragerea la răspundere disciplinară a avocatului Sorochin Iuri și aplicarea sancțiunii retragerii licenței de avocat.

În aceeași zi, aceasta a depus și o plângere la Inspectoratul de Poliție Ialoveni, solicitând examinarea faptelor sub aspect contravențional.

La data de 03 aprilie 2025, Inspectoratul de Poliție Ialoveni a emis decizie, prin care a dispus încetarea examinării materialului, reținând că faptele sesizate nu întrunesc elementele constitutive ale unei contravenții sau infracțiuni, iar la data de 22 aprilie 2025, Ochsner Nadejda a contestat-o în instanța de judecată, cauza aflându-se în continuare pe rolul Judecătoriei Hâncești sediul Ialoveni.

Totodată, la data de 02 iunie 2025, Comisia pentru Etică și Disciplină a Uniunii Avocaților a adoptat decizia, prin care a respins plângerea disciplinară formulată

de Ochsner Nadejda, apreciind că afirmațiile imputate avocatului nu depășesc limitele criticii permise și reținând, totodată, că decizia Inspectoratului de Poliție ar fi rămas definitivă și necontestată.

Astfel, considerând că soluția Comisiei pentru Etică și Disciplină este ilegală și întemeiată pe constatări eronate, în special prin reținerea greșită a faptului că decizia Inspectoratului de Poliție nu ar fi fost contestată, Ochsner Nadejda a înaintat prezenta acțiune în contencios administrativ, solicitând anularea deciziei din 2 iunie 2025 și obligarea Uniunii Avocaților, prin intermediul Comisiei pentru Etică și Disciplină, să emită un act administrativ individual cu privire la aplicarea unei sancțiuni disciplinare avocatului Sorochin Iuri.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 01 decembrie 2025, cererea de chemare în judecată a fost declarată ca inadmisibilă, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ, care prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art.17.

Conform art. 5 Cod administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

În context, potrivit art. 10 Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz. individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public. Decizia autorității publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală este un act administrativ individual.

În baza art. 11 Cod administrativ, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile - actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat, b) acte favorabile - actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sânt destinatarii acestuia. Un act administrativ de acordare periodică a prestațiilor materiale sau bănești este un act administrativ individual prin care o astfel de prestație se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

Potrivit art. 39 alin. (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea

în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente, iar reieșind din art. 189 alin. (1) al aceluiași Cod, o acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată de orice persoană care consideră că dreptul său a fost încălcat prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Conform art. 207 alin. (1) și alin. (2) lit. e) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sânt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs. Acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Din prevederile art. 20 Cod administrativ, rezultă că dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Reieșind prevederile art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Totodată, din prevederile art. 206 Cod administrativ, rezultă că o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ). Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în 4 constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Cu referire la cazul dedus judecății, Colegiul constată că prin acțiunea în contencios administrativ, Ochsner Nadejda și-a exprimat dezacordul față de soluția asupra plângerii sale de către Comisia pentru Etică și Disciplină a Uniunii Avocaților din Republica Moldova.

Așadar, în corespundere cu art. 2 alin. (2) Cod administrativ, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile

prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În accepțiunea art. 56 din Legea cu privire la avocatură, încălcarea prevederilor prezentei legi, ale altor acte normative ce reglementează activitatea de avocat, precum şi încălcarea gravă a normelor Codului deontologic al avocatului constituie temei pentru tragerea la răspundere disciplinară a avocatului.

Sesizările referitoare la acţiunile avocaţilor, precum şi informaţia cu privire la abaterile disciplinare comise de avocat în timpul exercitării atribuţiilor profesionale, se examinează de către Comisia pentru etică şi disciplină.

În cazul existenţei unor temeiuri suficiente, comisia dispune efectuarea unui control. Controlul se efectuează de către membrii comisiei sau se pune în sarcina baroului. Comisia pentru etică şi disciplină trebuie să solicite avocatului căruia i-a fost intentată procedura disciplinară explicaţii în scris, acte şi alte materiale necesare pentru adoptarea unei decizii obiective.

În cazul în care se adeveresc unele abateri comise de avocat, preşedintele Comisiei pentru etică şi disciplină prezintă materialele despre avocatul în cauză spre examinare comisiei.

Examinarea de către Comisia pentru etică şi disciplină a materialelor ce ţin de abaterile disciplinare constituie o procedură disciplinară. Comisia pentru etică şi disciplină adoptă una din următoarele decizii: a) privind aplicarea sancţiunii disciplinare; b) privind efectuarea unui control suplimentar; c) privind lipsa încălcărilor în acţiunile avocatului; d) privind încetarea procedurii, în cazurile stabilite de prezenta lege.

Decizia Comisiei pentru etică şi disciplină se face publică. Avocatul căruia i s-a intentat o procedură disciplinară este în drept să asiste la examinarea chestiunii privind tragerea lui la răspundere disciplinară şi să dea explicaţii.

Din acest punct de vedere, Completul de judecată apreciază ca fiind corecte și întemeiate concluziile instanței de fond, cu privire la criticile formulate de Ochsner Nadejda cu privire la legalitatea deciziei Comisiei pentru Etică și Disciplină a Uniunii Avocaților din Republica Moldova nr. 1/10/2025 din 02 iunie 2025, deoarece prin depunerea unei plângeri disciplinare, Ochsner Nadejda a exercitat un drept procedural de sesizare a organului competent, însă acest fapt nu îi conferă un drept subiectiv de a impune autorității publice aplicarea unei anumite sancțiuni disciplinare avocatului vizat sau adoptarea unei soluții în sensul solicitat de petiționar.

De altfel, competența Comisiei pentru Etică și Disciplină a Uniunii Avocaților constă în examinarea existenței sau inexistenței unor abateri disciplinare în conduita avocatului sesizat, iar nu în satisfacerea obligatorie a doleanțelor persoanei care formulează plângerea.

Or, în urma examinării materialelor prezentate, Comisia, în limitele competenței sale legale, a constatat lipsa unor abateri disciplinare imputabile avocatului Sorochin Iuri și a motivat soluția adoptată.

Prin urmare, simplul dezacord al recurentei cu concluziile autorității administrative nu poate constitui prin sine o încălcare a unui drept propriu și nici nu poate transforma instanța de contencios administrativ într-un organ disciplinar superior, abilitat să substituie aprecierea autorității competente cu propria evaluare asupra oportunității aplicării unei sancțiuni.

În acest sens, instanța conchide că sunt incidente prevederile art. 225 alin. (1) Cod administrativ, potrivit cărora instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ, iar controlul judiciar este limitat la verificarea legalității actului administrativ, respectiv dacă acesta a fost emis de autoritatea competentă, cu respectarea procedurii legale și în limitele atribuțiilor stabilite de lege.

La caz, recurenta nu a demonstrat existența unei încălcări a unui drept propriu prin emiterea deciziei Comisiei pentru Etică și Disciplină nr. 1/10/2025 din 02 iunie 2025, iar actul administrativ contestat nu stabilește obligații sau restrângeri în privința lui Ochsner Nadejda, nu îi atribuie o conduită ilicită și nu produce efecte juridice directe asupra situației sale juridice.

De altfel, potrivit art. 11 alin. (2) Cod administrativ, destinatarul actului administrativ individual este persoana către care acesta se îndreaptă, iar terții ale căror drepturi sunt afectate prin actul administrativ nu sunt destinatarii acestuia, respectiv în cauza dedusă judecății, decizia Comisiei pentru Etică și Disciplină îl vizează nemijlocit pe avocatul Sorochin Iuri, iar nu pe recurenta Ochsner Nadejda.

Prin urmare, pentru promovarea unei acțiuni în contencios administrativ nu este suficientă existența unui dezacord față de soluția adoptată de autoritatea publică, ci este necesară demonstrarea unei vătămări concrete a unui drept sau libertăți recunoscute de lege, or, în conformitate cu art. 17 coroborat cu art. 189 alin. (1) Cod administrativ, poate sesiza instanța persoana care revendică încălcarea unui drept propriu prin activitatea administrativă.

Completul de judecată ține să reitereze că în cauza examinată, recurenta nu indică un drept subiectiv propriu care ar fi fost lezat prin refuzul Comisiei de a sancționa avocatul Sorochin Iuri, iar invocarea pretinsei încălcări a prezumției nevinovăției, a dreptului la un proces echitabil sau a reputației personale nu schimbă această concluzie, întrucât Decizia contestată nu conține constatări juridice privind vinovăția recurentei și nu stabilește asupra acesteia nicio consecință juridică.

În esență, recurenta urmărește obligarea autorității publice să adopte un anumit act administrativ și respectiv aplicarea unei sancțiuni disciplinare avocatului, ceea ce excedează limitelor controlului judecătoresc în materia contenciosului

administrativ, deoarece instanța nu poate substitui organul profesional competent în aprecierea existenței unei abateri disciplinare și în individualizarea unei eventuale sancțiuni.

Totodată, nici invocarea art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu este de natură să conducă la admisibilitatea acțiunii, întrucât aplicabilitatea garanțiilor unui proces echitabil presupune existența unei contestații reale și serioase cu privire la un drept recunoscut de legislația internă, iar rezultatul procedurii trebuie să fie direct determinant pentru acel drept.

În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat constant că simpla existență a unei proceduri administrative sau judiciare nu este suficientă pentru aplicarea art. 6§1, fiind necesară existența unei legături directe între procedură și un drept civil concret al persoanei.

În situația de față, procedura disciplinară desfășurată în privința avocatului Sorochin Iuri nu a avut ca obiect stabilirea sau protejarea unui drept civil propriu al recurentei, ci verificarea conduitei profesionale a unei alte persoane.

Astfel, eventualele nemulțumiri ale recurentei față de afirmațiile atribuite avocatului Sorochin Iuri pot fi valorificate prin alte mecanisme juridice prevăzute de lege, inclusiv prin intermediul procedurilor contravenționale, penale sau civile referitoare la protecția onoarei, demnității și reputației profesionale, ceea ce de altfel recurenta deja a întreprins prin sesizarea organelor competente.

De asemenea, existența concomitentă a mai multor proceduri juridice cu privire la aceeași situație de fapt nu conduce automat la încălcarea drepturilor recurentei, întrucât acestea urmăresc scopuri juridice distincte și pot coexista în condițiile stabilite de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind principiul *non bis in idem*, inclusiv cauza A și B împotriva Norvegiei, unde Curtea a stabilit că procedurile paralele sunt admisibile atunci când acestea prezintă o legătură suficientă din punct de vedere material și temporal.

Prin urmare, prima instanță corect a constatat că recurenta nu a demonstrat existența unui act administrativ prin care să-i fi fost lezat un drept propriu, fiind incident motivul de inadmisibilitate prevăzut de art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ.

Totodată, Completul de judecată reține că nici în instanța de recurs, recurentul nu a demonstrat existența unui drept vătămat în sensul art. 17 Cod administrativ, susceptibil de protecție prin intermediul acțiunii în contencios administrativ, iar în lipsa competenței materiale de a supune controlului legalitatea și temeinicia actelor emise în cadrul procedurilor procesual-penale, instanța nu poate proceda la examinarea fondului susținerilor formulate și nici la evaluarea conținutului actelor contestate.

În concluzie, Completul de judecată constată că instanța de fond a identificat și aplicat corect normele de drept material și procesual incidente cauzei, a stabilit în

mod just lipsa competenței instanței de contencios administrativ de a examina pretențiile formulate și a dispus în mod legal declararea acțiunii ca inadmisibilă.

De rând cu aceste aspecte, instanța consideră că argumentele invocate în cererea de recurs nu sunt de natură să răstoarne concluziile primei instanțe, acestea reprezentând, în esență, o reiterare a poziției reclamantului privind fondul raportului juridic litigios, fără a demonstra existența vreunui viciu de legalitate al încheierii atacate.

Mai mult, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (*Decizia nr. 12/2020, §21*), principiul liberului acces la justiție nu este unul absolut, iar statul are marja de apreciere de a reglementa condițiile de admisibilitate a acțiunilor, inclusiv prin stabilirea unor limitări legate de competența materială a instanțelor. Această abordare este conformă și practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, care a subliniat că „dreptul la o instanță" poate fi supus unor restricții rezonabile (*Stone Court Shipping Company S. A. vs Spania, §34*).

Prin urmare, argumentele recurentului întemeiate pe pretinse vicii de legalitate ale încheierii judecătorești în sensul declarării acțiunii ca inadmisibilă, sunt irelevante și au un caracter declarativ.

În completare, instanța de recurs conturează că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6§1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (*Rebait și alții contra Franței din 25 februarie 1995, nr. 26561/1995*).

Din considerentele supra-enunțate și având în vedere că recurentul nu a prezentat probe concludente care să contureze aspectul neîntemeiat și ilegal al actului judecătoresc contestat, Completul judiciar conchide netemeinicia cererii de recurs.

În altă ordine de idei, Completul accentuează că potrivit jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (*Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991*).

Cu toate acestea, în argumentarea pretențiilor înaintate recurenta nu a invocat nici un temei de fapt sau de drept.

În aceste condiții, instanța de recurs apreciază ca întemeiată evaluarea efectuată de prima instanță, cum că acțiunea de contencios administrativ înaintată de Ochsner Nadejda este inadmisibilă având ca fundament prevederile art. 207 alin. (1), (2) lit. e) Cod administrativ.

Din considerentele supra-enunțate și având în vedere că nu au fost prezentate probe concludente care să contureze aspectul neîntemeiat și ilegal al actului judecătoresc contestat, Completul judiciar conchide netemeinicia cererii de recurs înaintate de Ochsner Nadejda.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Ochsner Nadejda, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 01 decembrie 2025, emisă în ordine de contencios administrativ, la acțiunea înaintată de Ochsner Nadejda împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova, Comisia pentru Etică și Disciplină, terț avocatul Sorochin Iuri, cu privire la contestarea actului administrativ individual.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei